

Aage Fogh: Det problem, der omfattes af det foreliggende lovforslag, har jeg haft lejlighed til at udtale mig om adskillige gange i de senere år; og det er også rigtigt, som det ærede medlem hr. Alfred Bøgh sagde, at jeg i afvigte vinter har haft lejlighed til over for en forsamling af beværtere at udtale mig derom, og jeg vil skynde mig at sige til det ærede medlem, at det standpunkt, jeg da gav udtryk for, har jeg endnu.

Der kan for mig ikke være nogen som helst tvivl om, at vi her i landet skal have en høj beskatning af spiritus, men der kan for mig heller ikke være nogen som helst tvivl om, at denne skat skal ligge på spiritus og ikke på en enkelt stand. Hvis man derfor har brug for de mange penge i samfundets og statens økonomi, må kildeskatten bruges. Her er der ingen mulighed for omgåelse. Det er efter mit skøn helt urimeligt, at man lægger denne skat ud på 4 500-5 000 restauranter og forlanger af dem, at de skal føre specificeret regnskab over, hvad de sælger af snaps og øl, hvorefter de skal tage 25 pct. — reelt 33 $\frac{1}{3}$ pct. — i afgift; i stedet for burde man tage de penge, vi skal bruge, ved kilden, hvor vi har været i forvejen, og hvor vi nok skal komme i fremtiden.

Jeg kan sige til den højtærede minister, at selv om jeg naturligvis må erkende, at restaurationsbranchens folk selv har været med til at udarbejde noget af dette i forvejen, vil min opgave i udvalget være — og det står mit parti bag ved — at forsøge på, at bringe spiritusafgiften så nær som muligt til kilden, og helst ser jeg, at al spiritusafgift i fremtiden kræves ved kilden. Dette standpunkt er bestemt, ikke alene af hensynet til restauratørerne, men også i stor udstrækning af hensynet til den danske ungdom, ikke mindst den danske landsbyungdom. Når man ser det smugdrikkeri, der for tiden finder sted i forsamlingshuse og andre steder, kan der for mig ikke være spor tvivl om, at hovedårsagen dertil ligger i den nuværende beskatning. Det vil være meget, meget sundere at lægge skatten på spiritus og så skærpe kravet til vore restaurationslokaler, således at de to pågældende love, som jeg har sagt det tidligere i dag, udformes på en sådan måde, at de udfylder hinanden. Det kan gøres, og jeg tror, at den højtærede finansminister —

som jeg har meget stor tro til, navnlig til hans sunde omdømme — vil indtage det standpunkt, at han, når han får de penge, han har brug for, ikke vil modsætte sig kildebeskatning af spiritus.

Det er vort standpunkt; det er det, vi vil indtage i udvalget, og jeg kan glæde det ærede medlem hr. Alfred Bøgh med at sige, at det standpunkt har vi ikke ændret fra i fjor.

Niels Andersen: Indledningsvis vil jeg bemærke, at den nedsættelse af restaurationsbeskatningen, som det foreliggende lovforslag er udtryk for, ikke tager sigte på en nedsættelse af befolkningens skattebyrde som helhed — vi fra vor side ville gerne begynde en sådan nedsættelse på andre områder — men udelukkende er udtryk for imødekommenhed fra den højtærede finansministers side over for restauratørerne, idet omsætningsnedgangen inden for restaurationserhvervet tyder på, at man har spændt buen for højt på dette specielle beskatningsområde.

Det må straks erkendes, at det foreliggende lovforslag betyder en forenkling af beskatningsformen, samtidig med at en mindre nedsættelse af serveringspriserne bliver mulig. Imidlertid vil jeg gerne pege på ønskeligheden af, at vi nåede frem til en ensartet beskatning af øl, vin og spiritus, uanset købsstedet — på dette område er jeg helt på linje med det ærede medlem hr. Aage Fogh.

Set ud fra et ædruelighedssynspunkt tvivler jeg på, at den særlige restaurationsbeskatning virker som en bremse på nydelser af øl og spiritus — snarere tværtimod — idet man blot opnår, at de pågældende varer i højere grad nydes på hotelværelser, på smugkroer o. lign. Det foreliggende lovforslag er vel imidlertid udtryk for, hvad der kan opnås politisk enighed om med fornødent hensyn til det provenu, den pågældende beskatning skal indbringe i statskassen.

I den kommissionsbetænkning, der ligger til grund for det foreliggende lovforslag, tales der ret frimodigt om den unddragelse, en del restauratører gør sig skyldige i med hensyn til erlæggelse af restaurationssskat. Dette understreges yderligere af de store antal overtrædelser, der er konstateret af